

Titrek kayboldu!

Sevgi içekapanık bir çocuktur.

Kendisini dünyada olup biten her şeyden sorumlu hissederdi. Bu yüzden de sürekli suçlu-
luydu o. Allem eder kallem eder, kendini suçla-
yacak bir konu mutlaka bulurdu. Afrika'da savaş
çıkarsa, "Çıkar tabii, ödevimin ilk satırındaki vir-
gülü koymayı unutmuşum," deyip, kendini suç-
layabilirdi. "Bugün çok kötü bir gün. Kim bilir

daha ne yangınlar, ne depremler olacak?” Pire-yi deve yapma yeteneği vardı onda.

Çekingendi. Yeni birileriyle tanışmaktan ödü patlardı. “Ya beni beğenmezse?”, “Ya beni konuşmaya değer bulmazsa?”, “Anlattığım şeyler ona yeteri kadar ilginç gelmezse?” gibi gereksiz şeyler düşünürdü. Kalabalıklardan uzak durur, evlerine misafir geldiğinde kaçacak delik arardı. Sabahları sınıfa girdiğinde utancından kıpkırmızı olurdu. Bu yüzden, arkadaşları ona “Soba Yanak” ismini takmışlardı.

Bu durumda Sevgi, kedisine sığınmasın da ne yapsın? Tuhaf-tır, kedisi Titrek de tıpkı Sevgi gibiydi. Çekingendi. Eve misafir geldiğinde dolabın altına girip, titreyerek saatlerce bekleyen bir kedi-ydi. Hem, Sevgi gibi iştahsızdı da. Titrek’e küçücük bir balığı yedirmek, deveye hendek atlatmak kadar zordu.

Sevgi bağımlısıydı Titrek. Ona yapışık yaşardı. Dibinden hiç ayrılmazdı.

Ta ki Sevgi’nin, rüyasında Titrek’in yok olduğunu görüp, kan ter içinde uyandığı o sabaha kadar.

O sabah küçük Sevgi, gözlerini açar açmaz ilk iş olarak, Titrek’in her gece yattığı sepetine baktı. Sepet boştu. Panikle salona, daha sonra anne ve babasının odasına koştu.

Annesinin, “Ne oldu?” diye sormasına fırsat vermeden, “Titrek kayboldu!!!” diye bağırdı.

Babası yastığın altından, “Üzülme-yin,” dedi. “Titrek kaybolmaz. O, bu evin yapışkan tatlı cadısıdır. O hep bizimle kalacak.”

Ama işin şakaya gelir yanı yoktu.

Bütün gün evin her yeri didik didik arandı, ama Titrek bulunamadı. Tabii ki, Sevgi suçluyu bulmuştu. Titrek'in en yakın arkadaşı olarak kendisi suçluydu elbette. O içekapanık sevgi bağımlısını zaman zaman yalnız bırakıyordu. Zavallı kedicik! Gereken sıcaklığı bulamayınca, çekip gitmişti işte! Sinir içinde, "Aptal, taş yürekli, acımasız, duyarsız bir mankafayım ben!" diye kendini suçlayıp durdu küçük Sevgi.

*Titrek!
Titreeek!*

Durumun ciddiyeti anlaşılınca, Sevgi annesi Melahat Hanım'la birlikte Titrek'i aramaya koyuldu.

Boş sokaklarda sabaha kadar, "Titrek! Titreeek!" diye bağırdılar. Çatılardan ya da apartmanların bodrum katlarından titrek bir "miyav" sesi duymak için boşuna umutlandılar. Nafile! Hiç ses seda yoktu. Titrek sırta kadem basmıştı.

"Bu çıldırtıcı bir şey!" diye bağırdı Sevgi.

Sevgi'nin arkadaşları bir anda çevresine toplandılar.

“Bir eşyanın kaybolmasını anlıyorum ama, bir kedi nasıl kaybolur?” diye sordu Aylin.

Mert buz gibi bir sesle, “Birkaç ihtimal var,” dedi. “Kaçırılmıştır, yolunu kaybetmiştir, kendi isteğiyle kaçmıştır... ölmüştür ya da... öldürülmüştür.”

“Amaan,” dedi Hilal, “nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun?”

“Bu ihtimallerin hepsi de birbirinden korkunç,” dedi Aslı.

Mert konuyu yumuşatmak için, “Sanırım,” dedi, “ihtimallerden en sempatik olanı, kendi isteğiyle gitmiş olması.”

“Bir kedi büyük bir kötülükle karşılaşmadan bunu yapmaz,” diye ekledi Sema.

Hepsi üzgün üzgün küçük Sevgi'ye baktılar. Sevgi'nin kedisine büyük bir kötülük yapmayacağından emindiler. Ne yazık ki, en çok istenen bu ihtimal, imkânsızdı. O halde...

